

O dedicație pentru fanii mei:

Pentru Lodey, Trebla, Stego, Pod, Caress, Yags, X-Ray și Mr. X, Kate, Chataya, Mormont, Mich, Jamie, Vanessa, Ro, pentru Stubby, Louise, Agravaine, Wert, Malt, Jo, Mouse, Telisiane, Blackfyre, Bronn Stone, Coyote's Daughter și ceilalți bărbați nebuni și femei sălbatice ale Frăției fără Stindarde;

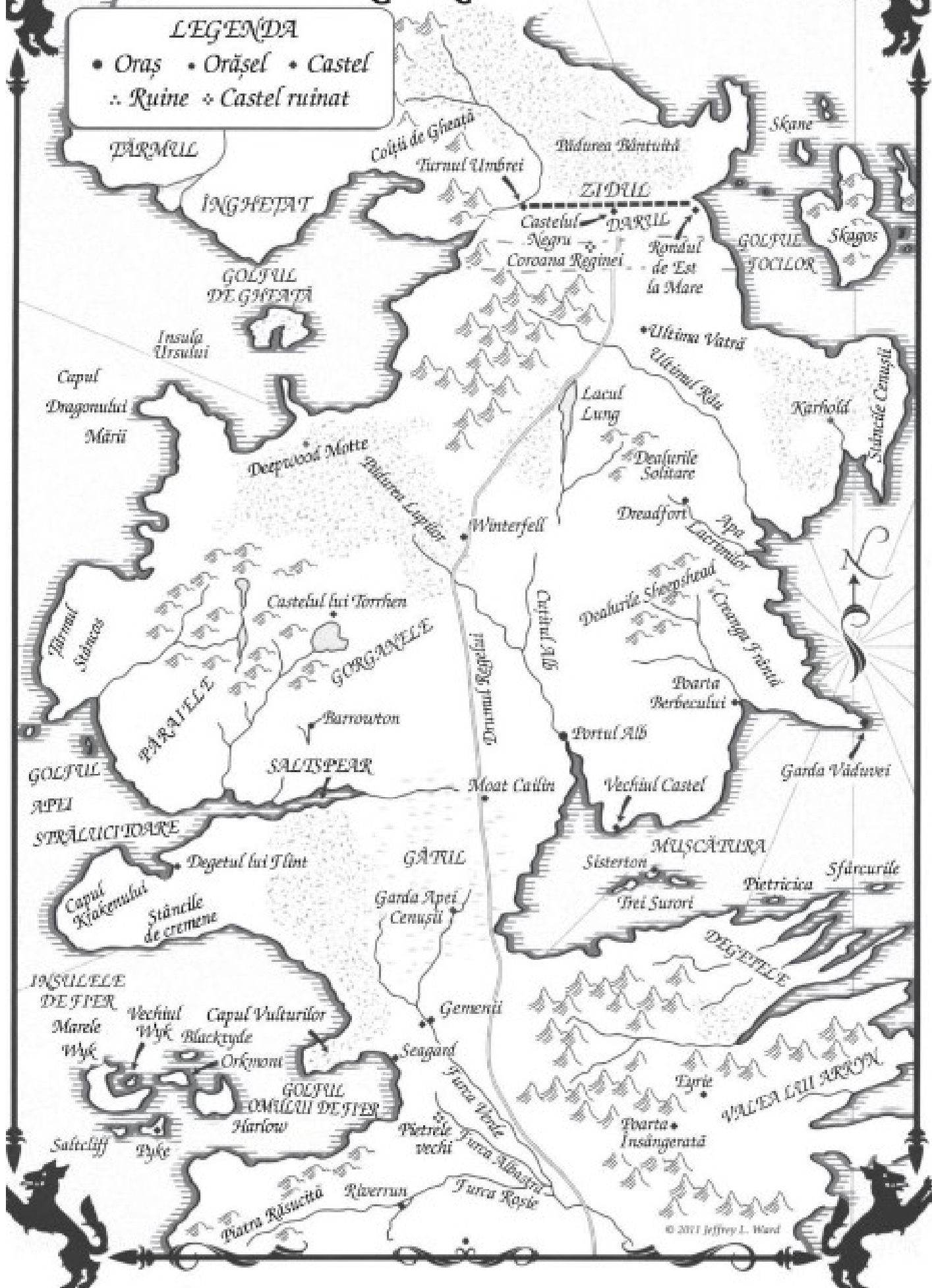
Pentru magicienii paginii mele web, Eli o și Linda, lorzi ai Westerosului, Winter și Fabio de WIC și Gibbs de Piatra Dragonului, de la care a început totul;

Pentru bărbații și femeile de Asshai din Spania, care ne-au cântat despre un urs și-o frumoasă feci oard, și pentru fantasticii fani din Italia, care mi-au oferit atâta vin, pentru cititorii mei din Finlanda, Germania, Brazilia, Portugalia, Franța și Olanda și din toate celelalte țări îndepărtate, unde ați așteptat acest dans, și pentru toți prietenii și fanii pe care încă am a-i întâlni, cu mulțumiri pentru răbdare.

NORDUL

LEGENDA

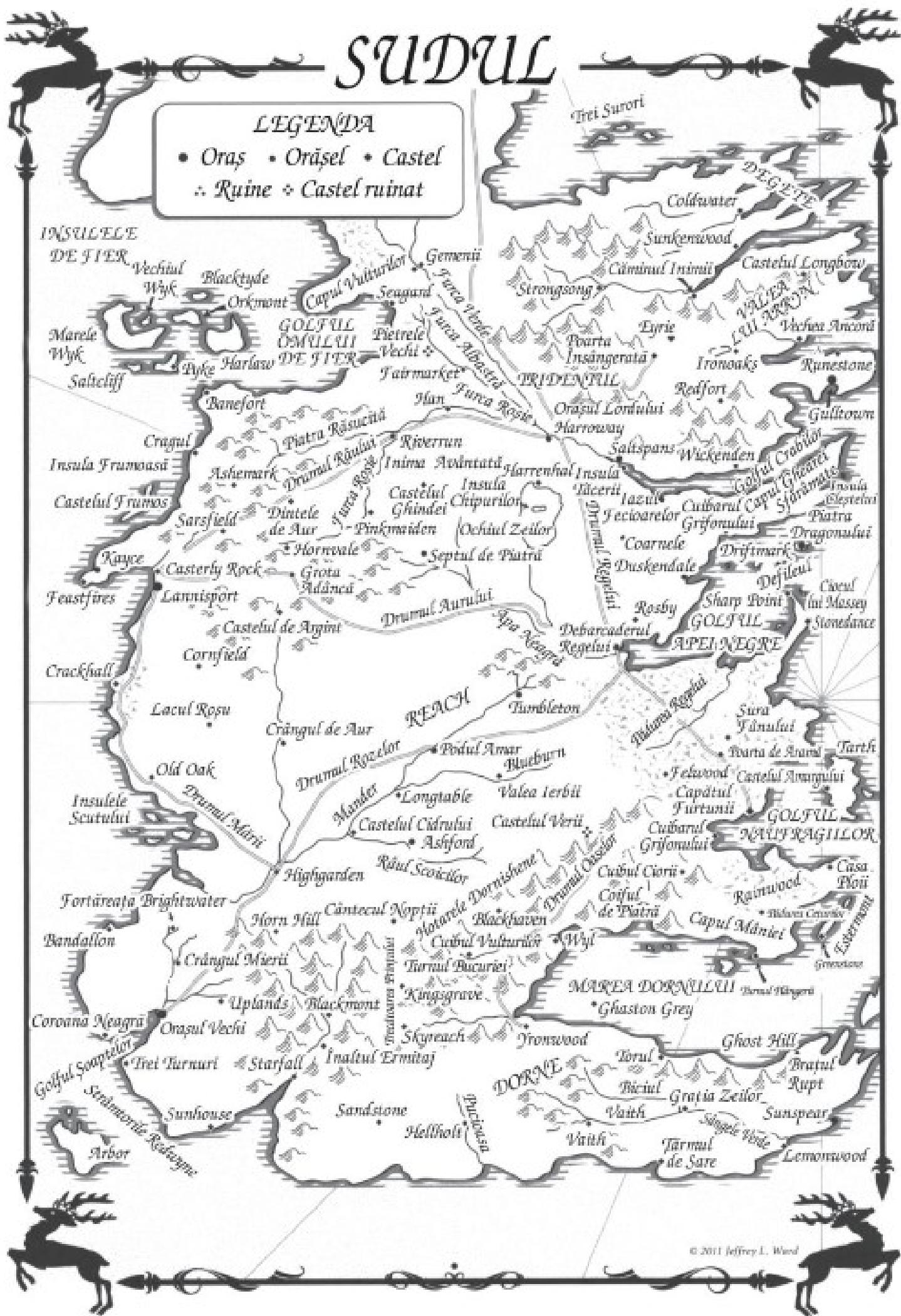
- Oraș • Orașel • Castel
- ∴ Ruine ♦ Castel ruinat

SUDUL

LEGENDA

- Oraș • Orașel • Castel
- △ Ruine ♦ Castel ruinat

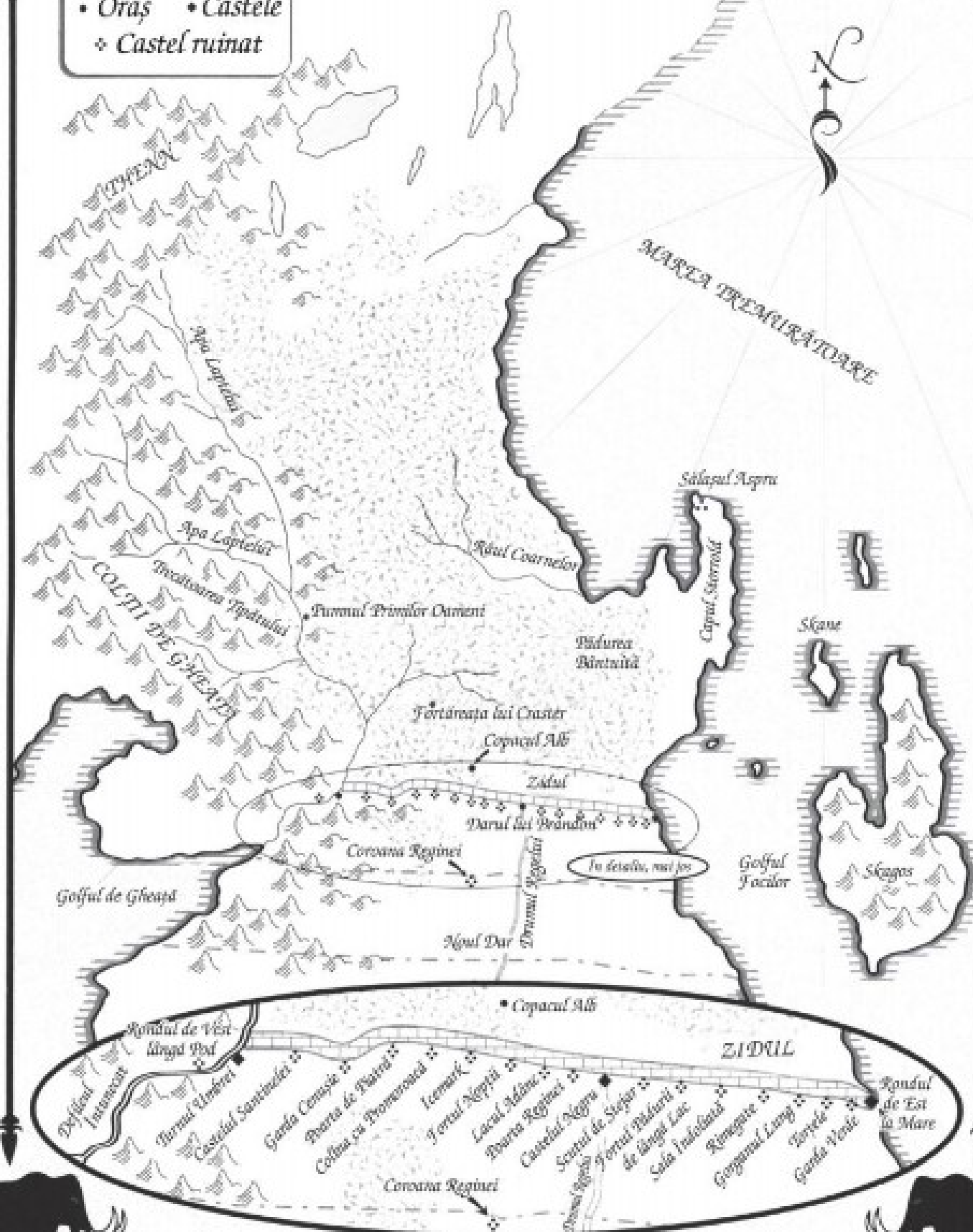

DIN COLO DE ZID

ȚINUTUL IERȘII VEȘNICE
(RECARTOGRAFIAȚ)

LEGENDA

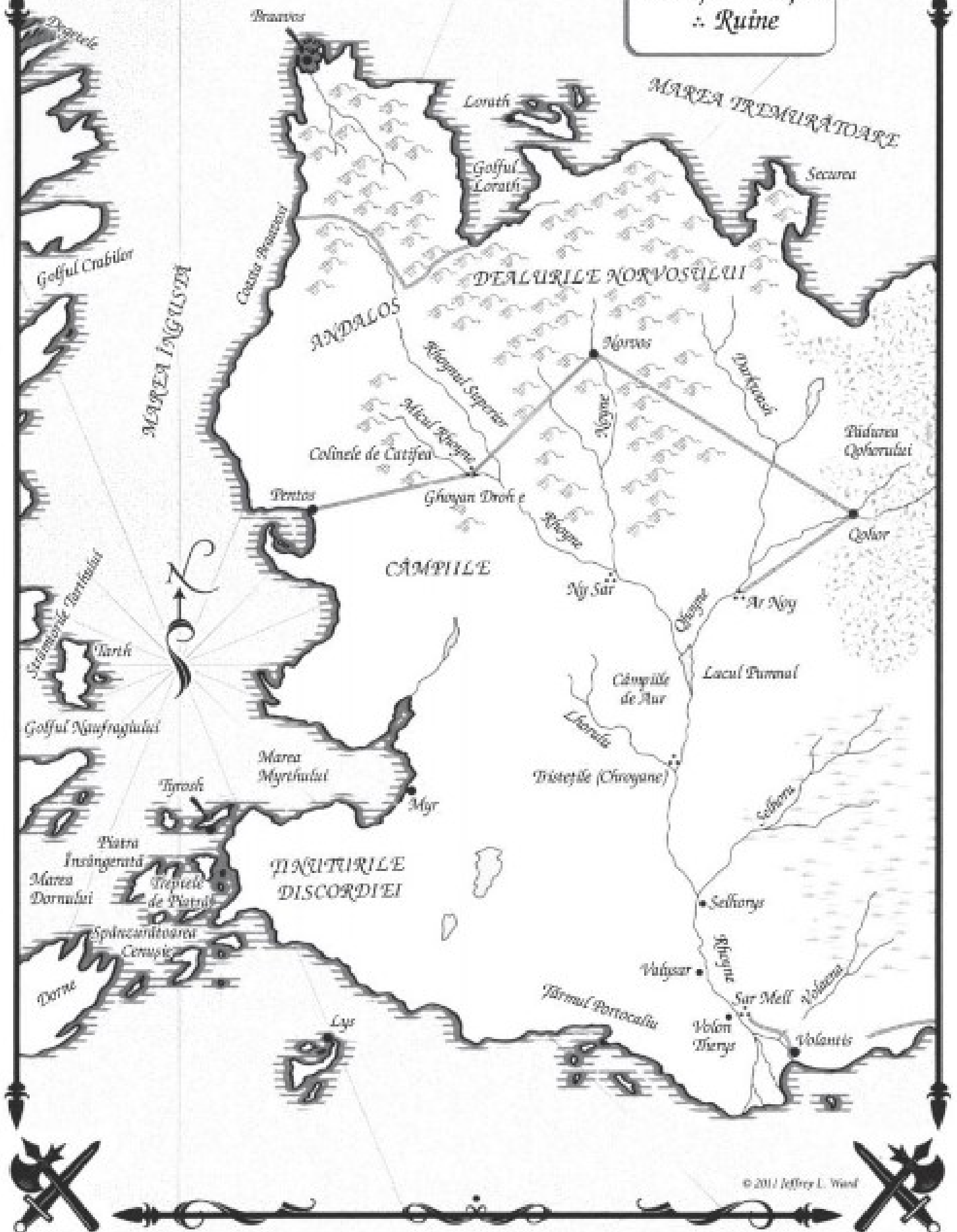
- Oraș
- Castele
- ◊ Castel ruinat

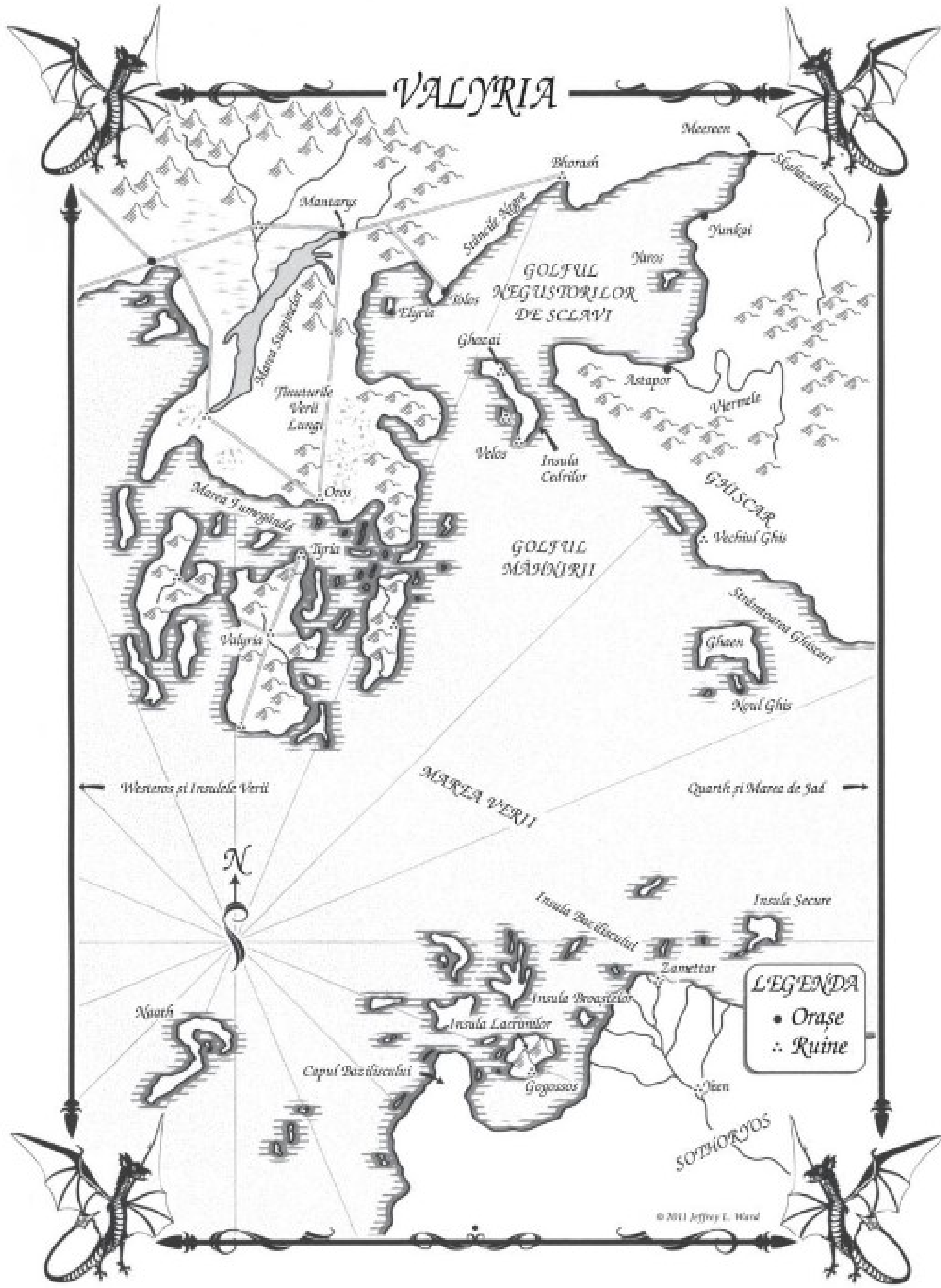
ORAȘELE LIBERE

LEGENDA

- Orașe
- Orașele
- ∴ Ruine

VALYRIA

GOLFUL
NEGUSTORILOR
DE SCLAVI

GOLFUL
MĂNĂRII

GALSCAR

MAREA VERII

SOZOMORIOS

L'EGENDA
● Orașe
⋄ Ruine

CHIȚIBUȘURI DESPRE CRONOLOGIE

Stiu, s-a scurs ceva vreme între cărți. Așadar, poate că se impune o recapitulare.

Cartea pe care o țineți în mână este al cincilea volum al seriei *Cântec de gheață și foc*. Cel de-al patrulea a fost *Festinul ciorilor*. Însă volumul de față nu îi urmează celui precedent, în sensul tradițional, ci se desfășoară paralel cu acesta.

Atât *Dansul dragonilor*, cât și *Festinul ciorilor* continuă povestea imediat după evenimentele celui de-al treilea volum al seriei, *Iureșul săbiilor*. În timp ce *Festinul* se concentrează asupra întâmplărilor de la Debarcaderul Regelui și din împrejurimi, din Insulele de Fier și din Dorne, *Dansul dragonilor* ne conduce în Nord, la Castelul Negru, la Zid (și dincolo de acesta) și peste Marea Îngustă, în Pentos și Golful Negustorilor de Sclavi, continuând poveștile lui Tyrion Lannister, Jon Snow, Daenerys Targaryen și ale tuturor celorlalte personaje pe care nu le-ați întâlnit în volumul precedent. Cele două cărți sunt împărțite mai degrabă geografic decât cronologic.

Dar numai până la un punct.

Dansul dragonilor este o carte mai lungă decât *Festinul ciorilor* și acoperă o perioadă mai întinsă de timp. În cea de-a doua jumătate a acestui volum, veți remarca apariția anumitor personaje-martor din *Festinul ciorilor*. Și asta înseamnă tocmai ceea ce credeți că înseamnă: narațiunea a depășit cadrul din *Festinul ciorilor* și cele două fire se împletesc din nou.

Următoarea carte: *The Winds of Winter (Vânturile iernii)*. Unde, nădăjduiesc, vor tremura cu toții împreună, din nou...

GEORGE R.R. MARTIN,
aprilie 2011

Noaptea era încărcată de mirosul greu de om. Omul-lup se opri sub un copac și adulmecă, în umbra ceismălța blana brun-cenușie. O boare de vânt cu mireasmă de pin îi aduse izul de om în nări, peste celelalte mirosuri care grăiau despre vulpi și iepuri, despre foci și cerbi și chiar despre lupi. Omul-lup știa că și acelea veneau tot de la oameni; duhoarea de piei învechite, stătută și acrie, era aproape complet înăbușită de miasmele mai puternice de fum, sânge și putreziciune. Doar omul jupuia alte fiare și se înveșmânta cu pielea și părul lor.

Spre deosebire de lupi, oamenii-lupi nu se tem de om. Ura și foamea îi răvășeau măruntaiele. Scoase un mârâit gros, o chemare către fratele său cu un singur ochi, către sora lui mică și vicleană. Când porni în goană printre copaci, tovarășii de haită îl urmară îndeaproape. Simțiseră și ei mirosul. În timp ce alerga, vedea și prin ochii lor și se zări pe sine în frunte. Răsuflarea haitei țâșnea, fierbinte și albă, dintre fălcile alungite și cenușii. Gheața li se întărise între gheare, tare ca piatra, dar acum vânătoarea era în toi, prada în față. *Carne, gândi omul-lup, hrană.*

Un om de unul singur era o ființă vulnerabilă. Mare și puternic, cu ochi ageri, dar slab de urechi și surd la mirosuri. Cerbii, elanii, până și iepurii, erau mai sprinteni, urșii și mistreții, mai feroși în luptă. Dar oamenii în haite erau periculoși. Când lupii se apropiară de pradă, omul-lup auzi scâncetul unui pui, poșghița zăpezii căzute peste noapte pârâind sub labele stângace ale oamenilor, zgomotul pieilor grele și ale ghearelor lungi și gri pe care le duceau în mâini.

Săbii, îi șopti o voce lăuntrică, sulite.

Copacilor le crescuseră colți de gheață, ce atârnavă dezgoliți ca într-un mârâit pe crengile cenușii, desfrunzite. Un-Ochi țâșni prin tufișuri, improșcând omărul. Tovarășii de haită îl urmară. În susul unui deal și în josul povârnișului de dincolo, până ce pădurea se deschise înaintea lor și oamenii erau acolo. Printre ei, o femelă. Ghemul înfolit în blană pe care-l strângea în brațe era puiul ei. *Las-o la urmă, șopti glasul, masculii sunt pericolul.* Răcneau unul la altul, așa cum obișnuiau oamenii, dar omul-lup le simțea spaima. Unul avea un dinte de lemn, înalt cât el. Îl azvârli, dar mâna îi tremura și dintele zbură sus.

Atunci haita se năpusti asupra lor.

Fratele lup cu un singur ochi îl doborî pe aruncătorul dintelui într-un troian de zăpadă și îi sfâșie beregata, în timp ce acesta se zbătea. Sora lupoaică se strecură pe după celălalt mascul și-l atacă din spate. Mai rămâneau femela și puiul ei.

Avea și ea un dinte, unul mic, făcut din os, dar îl scăpă din mână când fălcile omului-lup i se încleștară pe picior. În cădere, își înfășură ambele brațe în jurul gălăgiosului ei pui. Sub blănuri, femela era doar piele și os, dar avea ugerile pline de lapte. Carnea cea mai dulce era a puiului. Lupul păstră cele mai gustoase bucăți pentru fratele lui. De jur împrejurul leșurilor, zăpada înghețată deveni rozalie și roșie, în timp ce haita se ghiftuia.

Hât departe, într-o colibă din chirpici cu acoperișul de stuf, o gaură de fum și podeaua de pământ bătătorit, Varamyr se scutură, tuși și își linse buzele. Avea ochii roșii, buzele crăpate, gâtul uscat și aspru, dar gustul de sânge și grăsime îi umplea gura, în timp ce pântecul-i bombat țipa după hrană. *Carne de copil*, gândi el, amintindu-și de Țugui. *Carne de om.* Decăzuse într-atât încât să tân jească după carne de om? Îl auzea parcă aievea pe Haggon mârâind:

- Oamenii pot să mănânce carnea animalelor, iar animalele carnea oamenilor, dar omul care mănâncă din carnea de om este abominabil.

Abominabil. Acesta fusese dintotdeauna cuvântul preferat al lui Haggon. *Abominabil, abominabil, abominabil.* Să mănânci carne de om era abominabil, să te împreunezi ca lupii era abominabil, iar să pui stăpânire pe trupul altui om era cel mai abominabil lucru dintre toate. *Haggon a fost slab, se temea de propria-i putere. A murit înlăcrint și singur, când i-am smuls cea de-a doua viață.* Varamyr îi devorase el însuși inima. *M-a învățat o mulțime de lucruri și ultimul pe care l-am aflat de la el a fost gustul cărnii de om.*